اعلان

ګرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نېټ د دې کتاب سره ډېره خواري کړې ده او په ډېر عاجزانه طور ئې تاسو ته دَ مطالعې په غرض ډالۍ کوی د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول یا زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقی جرم دے بلکې ډېر سخت منع دی

پښتونستان
پښتو ډاټ نېټ

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار او دلدار

لږ ورته او گورئ رسئ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړی

اجمل منصور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

د کتاب نوم ــــــــ دار او دلدار

د ليکوال نوم ــــــــ اجمل منصور

کتابت ــــــــ محمد رسول پښتو اکيډمي

سرپانه ــــــــ ذوالفقار علي بهټو (پرنسپل) د ګوسهره

شمیر ــــــــ پنځه سوه

د چاپ کال ــــــــ نولس سوه اته نوي

قیمت ــــــــ ۳۰، روپۍ

خپرونکي

کالج بک ډيپو ټوپۍ (صوابۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

لیاقت تصور، صادق حسین صادق، امان الله راحي، شعیب ساګر، جهان زیب سهیل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس هوتي، مامون رشید رشید، پروفیسر عارف خټک او ابن یار یوسفزے.

د ا هغه ښاغلي دي چې زه ئې دې کتاب چاپ کولو ته رو پاروړلم زما حوصله ئې یو په دوه کړه -

عطاء الرحمٰن زهیر - ابن یار یوسفزے

ذوالفقار علی دوسهره او سید افضال شاه (سادات ګرافکس لاہور) چې زما د دې کتاب سر پاڼه ئې هم جوړه کړې ده دې ښاغلو ما سره په دې کتاب کښې هم قم مرسته کړې ده -

ګران مشر نورالبشر نوید او ښاغلي همیش خلیل دې دواړو زما په دې کتاب ځوکو بنې لیکلي دي - زه د دې پورته ذکر شوو ملګرو او مشرانو سره د سید قیوم - افتخار احمد (کالج بک ډپو توپي)

د ټولو نورو هم ډېره، ډېره مننه کوم چې زما حوصلې ئې او چتې کړې.

اجمل منصور

شهیدان (توپچه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور - دار او دلدار

د پښتو شاعرۍ کښې بعضې زاړه اصطلاحات د نوؤ حالاتو او واقعاتو په حواله دومره په تکرار سره بیانېږي چې هر څوک د غه اصطلاحات یا واقعیات زاړه دي خو د نوي دور شاعرۍ په داسې انداز بیان کړي چې لوستونکي له خوند ورکړي - په دغه کښې منصور او دار په پښتو شاعرۍ کښې د حالاتو د قدغنونو د نفي کولو له پاره په شدت سره بیانېږي -

زمونږ د نوي دور یو ماشوم شاعر اجمل منصور خو په مجموعي توګه د خپلې شاعرۍ علامت هم دار او دلدار ګرځولے دے. او د غني خان د خلې دې خطاب سره ئې ښځې انصاف کړے دے. اجمل له د منصور خطاب غني خان ورکړے دے - لکه چې هغه ورته ښځې د خپل دې شعر په آئینه کښې کتلې دي -

منصوره څکه خو په دار اوختې
چې د آشنا راز دې څرګند کړو یو ړه

اجمل منصور په پښتو شاعرۍ کښې د دار او دلدار استعمال د علامت په طور کړے دے او هغه د تول له شاعرۍ مجموعي طور په دغه خیال رنګینه ده - زه ځاني طور د اجمل منصور د لږ عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ په حقله دا په دعوه سره وایم چې دا ماشوم د حالاتو جبر د وخت نه وړاندې ذهني او شعوري طور بالغ کړے دے چې هغه په دا سې ماشوم ژوند کښې دومره ژور فکر لري - حالانکې دا جمل منصوبه د عمر هلکان فقط د کرکټ یا نورو لوبو شوق لري خو دا نباغلے د پښتو او پښتون وظیفه کوي په ویښ احساس رسا نظر او پښتون شعور لري - زه دده شاعرۍ ته الهام وایم ځکه چې په دا سې عمر کښې دا سې آمد ته نور څه و نه ویلے شي؟ زه د روایت مطابق د هغه شاعرۍ ته دعا نه کوم د هغه ژوند ته دعا گویم چې خدائے ورله ژوند ورکړي نو ده بر څه به رو نیکي -

نور البشر نوید

افغان کالونۍ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ذوالجلال"

قبلو نکړے د هر سوال دے ذوالجلال
بل څوک نهٔ دي ذوالجلال دے ذوالجلال

نهٔ د جانان دے پېدا نهٔ ترې پېدا دي
نهٔ بدلېږي په يو حال دے ذوالجلال
نهٔ په چا باندې ئې کار نهٔ ئې غرض شته
نهٔ سجدو ته مو لېوال دے ذوالجلال
هغه خلق په ژوند وني جنتيان دي
چې د جانان هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور د دار په سر به دا اوازوي
سيال ئې نشته دے بې سيال دے ذوالجلال

ماښام مال

نيل چوپال

۱۲-۳-۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د نوي کال سحره"

په پښتنو کښې به غيرت، مينه او توان راولي
د رقيب خېلو په محلت کښې به خزان راولي

په ژبه گوښه دې شمه بل که د رنه سوال اوکړمه
د نوي کال سحره ماله به جانان راولې

۳۱ - ۱۲ - ۹۲

ما ځيگر مال

نېل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د مينې په محفل کښې چې داخل شوم
ايله اوس په انسانانو کښې شامل شوم

دا چې مخې اول ماته يه ولاړه وُو
نن ئې زهٔ در کښې ولاړ يمه سائل شوم

ستا د مينې نه به زهٔ څنګه لاس واخلم
ستا وفا وه چې د نيا سره واصل شوم

اوس د جانانه کيله او کړمه جانانه
زهٔ د خپل ارمان په خپله چې قاتل شوم

د منصور په يارانې دې يقين اوشو
د دين په وخت دې جانه را نازل شوم

۳ - ۱ - ۹۲
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهره که په غم بانډې غمجن زماجانان دے
والله چې بې وفا او دروغژن زماجانان دے

پرون مُسکے مُسکے وو د رقیب په خوا کښې ناست وو
نن خوا، خوا ته مې کښېني جوړ کړ پدمن زماجانان دے

دوخت قافلو راشئ یو تپوس د رنه کوُمه
د ستاسو خیمنتوب دے که خیمن زماجانان دے

نیول عقل پرې تمام کړم په مطلب پې پوهٔ نهٔ شم
د ستاسو نظریه کښې لا بې فن زماجانان دے

منصوره چې ئې کله په غزل کښې نامه واخلم
په دې خبره مانه ګیله من زماجانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ یار رضا شهٔ نهٔ زړهٔ صبریږي
هر یو ارمان مې دلته قتلیږي

رولیدل دړ مې په میکده کښې
چې په لسن ئې موخونه کیږي

داکوم انصاف دے وه ساقي جانه
څوک ورته ګوري او څوک مستیږي

په دې کښې هم لا ملګري واڅې
زړګے کړه صبر چې هر څهٔ کیږي

زړګے مې رو چوي غمونه زور کړي
د نجیب مرګ چې ما ته یادیږي

زما په خیالې جوړ لېونے شو
منصور یو ګوتې کښې ځانله کوډیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښکلے یار مې په نظر نهٔ راځي
دُنیا دې واخله چې دلبر نهٔ راځي

ډېر صبر او مې کړو په صبر نهٔ شوه
روژه مې تېره کړه اختر نهٔ راځي

پرون وعده یې د ماځیګر کړې وه
تېرې خورې شوې ماځیګر نهٔ راځي

ساقي وبُل دا ته چې دننه راشه
د میخانې نه څوک بهر نهٔ راځي

په زړهٔ غمګین یم بې وصاله داسې
لکه چې شپې پسې سحر نهٔ راځي

د جانان غم لېونے کړمه منصوره
په ځان د دروغو مې باور نهٔ راځي

کړي جنتونه به بدل په شونډو
ملاکه خله کېښوه يوځل په شونډو

رشيد (۱) په مچ مجروح (۲) په سترګو لګي
هيچا اونه ليکه تکل په شونډو
په تخيل کښې لېونتوب راواخلي
کله چې را مې شي غزل په شونډو
غاصب مې ځکه ګنهګار بولي
مانه دے پاتې شيش محل په شونډو
پرون يې ماته وښل څښل ګناه ده
نن يې شراب څښله بهېدل په شونډو
غوټۍ زيګ شي په ما ورپېښېم
اجمل چې خله بدم دَ اجمل په شونډو

مامون رشيد رشيد ۲- مشتاق مجروح يوسفزے

د منت د ساقي جام دے
ميخانې ته مې سلام دے

موږ د ژوند په ژرنده دل يُو
کۀ ګور ګران دے خو ناکام دے
دا چې يو سبل پسې ژاړو
دا پښتو ده دا اسلام دے
په ممبر باندې چې ناست دے
هم ساقي دے هم امام دے
دا چې لاس کښې ئې جام دې
بوډا شوے جوړ خيام دے
اريانه چوک کښې زوړ نن دے
په منصور هاغه الزام دے

يار مقطې نه ځکښې ووې
د پاګل منصور کلام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلي په لټون کښې مې خيالات خواره واره شول
رول که ګل بدشان کم وو نو خواوس زيات خواره واره شول

جانانه ستا دولت، زما غربت او د عشق په لار کښې
شي ګرانه به که د غه تضادات خواره واره شول
وطنه وايه څنګ به مې له تانه زړګے ښه شي
منګرې چې مې تول په امارات خواره واره شول
ما وې يار ته به يو، يو سوال کوم چې سبا شي
بيګا چې په ما زغو کښې مې سوالات خواره واره شول
ما بڼ مې اباسين ته په سګو کښې داسې ووې
تنها شوم چې تول ښکلي په سوات خواره واره شول

جانان به ئې هم او دې هم بې وائي په سروشونډو
منصوره که نړې کښې دې ابيات خواره واره شول

پښته ۹۳-۳-۲۳

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه چې ځان ستا په جمال کښې ورک شي
لکه د ستوري نور هلال کښې ورک شي

تسبې د لاس نه چې را وغورځېږي
زړه مې د مستو حورو خیال کښې ورک شي
زما زړه ګې څه لېونې غونډې د ے
یار سره هم په قیل و قال کښې ورک شي
یار مې رقیب ته وئي پروا مه کوه
دا لېونے به پشکال کښې ورک شي
ستا د جلوې د لیدو تاب نه لري
کنه مستېن دې په وصال کښې ورک شي

د چا ځنګل ورېل کښې نه دوکېږي
منصور د غونډې زنې خال کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زلفي لوڅول هم فنکاري ده
د چا شونډې پښکلول هم فنکاري ده

د حسينو ژړول هم فنکاري ده
د حسينو خندول هم فنکاري ده
تش دانه چې ارمان اووژني فنکار شي
د انځوبونه تښتول هم فنکاري ده

ګوانه د اګورې د هر چا ريږده نۀ دي
بلا زړونه دړدول هم فنکاري ده
يا ربه ګاه خندا کښې ووئيل منصوره
ستا په شان غزل ليکل هم فنکاري ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه د کلي ما ځيګر پيا تې شو
هغه منګې هغه کودر پيا تې شو

خنګه منزل ته زه ورو ورسېږم
چې نيمه لاره کېښې د سبر پيا تې شو
آخر پښتون يم ميلمه خنګه وشرم
د يار غم کور کېښې د ځيګر پيا تې شو
اشنا زما د سره کوز نه کړه لو
د عشق پېټې مې په سر پيا تې شو
هسې نه خلق پرې خبر شي سبا
ستا د کور خوا کېښې مې خادر پيا تې شو

پيا کل منصور په جانان هر څه بابله
تش د لفظونو جادوګر پيا تې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورتلو يم خو د راتلو نهٔ يمه
ځکه د يار چم ته د تلو نهٔ يمه

اختره پام کوره په ما را نهٔ شي
لا د اغيارو د سيالو نهٔ يمه

سترګو مې سترګو نه شراب څښلي دي
ساقي عادت دې د پيالو نهٔ يمه

څله مې سورے اوس په کتو اولي
اوس دې د ذرې نه د وتلو نهٔ يمه

منصوره ما باندې ازمېښت مهٔ کوه
ستا په شان دار ته د ختلو نهٔ يمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس که د وفا سند رې مه وايا
چې شه بې وفا سند رې مه وايا

يو ځل مې د زړه نه ارو باسلې دے
بيرته د اشنا سند رې مه وايا
دا مې سرمايه ده د دې سترګې ژوند
څه وايې چې دا سند رې مه وايه
غلې شه ساه واخله په تول کلې کښې
جوړه شوه غوغا سند رې مه وايا
څه مې مات نه به ژبه چا ړې د نه ده
يادوې چې زما سند رې مه وايا

نن ګل مخې دا سې وې منصوره چې
تا کړمه رسوا سند رې مه وايا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نه زړګے د سترګو رپ کښې ورک شو
دا لېونے د سترګو رپ کښې ورک شو

زما د کلي ښکلا پاتې نه شوه
ګودر منګے د سترګو رپ کښې ورک شو
چې زما پرېښو سره رونغتلو
ستا منګے د سترګو رپ کښې ورک شو
بېګاه چې ما پرېښه خوله کېښودله
سوراتنګے د سترګو رپ کښې ورک شو
یار چې لا ګل زلفو کښې اېښے نه وو
چې پسرلے د سترګو رپ کښې ورک شو

چې ما منصور د ځانه خوښ ګڼلو
هغه لالے د سترګو رپ کښې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې مه چیچه غاښونو کښې پاګل به مې کړې
سپوږ مۍ مخ پټ نکړې لاسونو کښې پاګل به مې کړې

ګله زغمې شم ستا خندا د رقیبانو سره
بیا راله مه راځه خوبونو کښې پاګل به مې کړې
راته په خط کښې د اغیارو ذکر څه له کوې
پردي وطن پردو ښارونو کښې پاګل به مې کړې
دومره عادت دې کړم جانانه چې کمې رونه کړې
په خپل ستم خپلو ظلمونو کښې پاګل به مې کړې
زړګیه صبر دې منم خو دا زما واوره چې
ګلونه هېر نه کړې دردونو کښې پاګل به مې کړې

ساقي منصور یمه شراب غواړم خمار غواړمه
راته روبه ماچوؤ جامونو کښې پاګل به مې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم "گل"

تهٔ مې د زړګي ګل يې
تهٔ مې د پتنګي ګل يې
مانه ورکېدے نه شې
تهٔ د پسرلي ګل يې

ستا وُنه چنار چنار
ستا ژونډون خُمار خُمار
ستا خندا بهار بهار
زړهٔ زما بيمار بيمار

تهٔ د ليونې ارمان
تهٔ د ليونې ګل يې

څوند دې زلميتوب کوي
څوند مې ليونتوب کوي
زړهٔ په زلفو څوب کوي
سترګې مُسکيتوب کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې غوټۍ غوټۍ
یاره ګلابي ګل دې

سرې شونډې انارلرې
ګل ورین رخسار لرې
تور اوربل تار تار لرې
غاړې باندې هار لرې

ما منصور دهوکه نهٔ کړې
وه ګله واقعي ګل ئې
ما نه ورکېدے نهٔ شې
ستهٔ د پسرلي ګل ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېچي مې په ښه نه راځي
نوم بې په خوله نه راځي

مادرته ووې کنه
مړه هغه نه راځي
هغه معلوم دې ماته
په نيمه شپه نه راځي
مونږ ه قتل ساندې وايو
مونږ له ټپه نه راځي
ياره کـه هر څه ووې
ماله غصه نه راځي
پښتي به مې ماتې شي خو
ستا په کوڅه نه راځي

منصوره ستاپه وړاندې
خدا ښکو ګيله نه راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه

چې دې وینم ویلې کېږم چې دې نهٔ وینم سوزېږم
زهٔ ترکومې په سوزېږم زهٔ ترڅو به ویلې کېږم

زهٔ د ژوند او مرګ په داسې بریډ ولاړ یمه زړګیه
که ساه اخلمه قتلېږم، که ساه نه اخلمه مړ کېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"حسين جنت"

نن يې هر يو چوپال سوزي
نن يې هر څه ژړېږي
هره پېغله يې سر توره
د سر تاج په کټ غورځېږي

د مور پلار په مخ کښې ياره
زوے په سرو وينو لمبېږي
چې د کوره وتې نه وه
هغه پېغله سرتورېږي

پښتون ورک پښتون تالا شه
د نجيب سنګر ورانېږي
خدايه ولې، خدايه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسين جنت سوزېږي
هر ځاے چغې دي سورې دي
زما هر چوپال ورانېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما گل د وطن شو خاورې

گوټي هاغسې چلېږي

ځلمي سره ښارسي کېږي

نجیل وطن ته واده کېږي

نه څو ډول شته نه سُرناشته

نه زما پېغلې کېږي

د رقیب په ساز شونو

پښتون هر ځاے تالا کېږي

نو خدایه ولې، خدایه ولې

په موږ د ظلمونه کېږي

د دوزخ په سر ولمبو کښې

د حسین جنت سوزېږي

پېښور ۹۷ - ۳ - ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د ستم په لاس وهلي يو موږ دواړه
حسينو په ډېر دمن زړه ډېر دولي يو موږ دواړه

څه چا زموږ په غم د خوشحالۍ ټمبل وهلے
د څه چا په خفگان تل ژړېدلي يو موږ دواړه

رېبار رو ما د يار د کوڅې نه پرېښودې نه ده
رقيب که د جانان چم کښې کنځلي يو موږ دواړه

زما ځکښې جانان ته د جانان په ځکښې ما ته
کنځل مه کړه يو بل ته نازولي يو موږ دواړه

تش نوم مو يو شان نه دے په کردار کښې هم يو شان يو
منصوره يار له دربا ندې ختلي يو موږ دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو شراب څښل تاتوبې اوويستې
ځکه ساقي د ميکدې اوويستې

زه دې خبر نه کړم دوا لوتلي
ځکه په چل چل کښې دې پښې اوويستې

شيخ چې د ترکو په محفل ورګډ شه
روګوره غاړې نه ئې تسبې اوويستې

غربته روک شې دلاسه هغې
راته د لاسونه کړې اوويستې

تا به منصور غوندې په دار اوځړې
که دې جانان نعرې اوويستې

مابڼ

وه د کلام غبږه کښي لوے شوي يه
خوب وینم که ته وې چې مابڼ ته ځو

جیب کښي یو پیسه درسره نشته دے
هسې تش په خُله وې چې مابڼ ته ځو

زه درسره لاربانډي قدم نا خلم
څنګه ته لا څه وې چې مابڼ ته ځو

څنګه د یخنۍ نه کوکله شوے يې
بیا به راته نه وې چې مابڼ ته ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وسپل چې په سینه کښې مې ګوګل دے
دا ګوګل نه قتل ګاه ده سور مقتل دے

ته پرون سیرې ګرېوان چې چم ته راغلې
چا وسپل چې ستا محبوب چا وې پاګل دے
پښنې چې سترې شوې نو زړه ته یې وسپل چې
ستا منزل ته زړه لا نور څومره مزل دے
ستا ښائست خو ورځ تر ورځه سېوا کېږي
زما عشق خو د غربت په ژړنده دل دے
ز لميتوب ته د سرو شونډو ارمان پرېږده
دې ارمان مې ایله اوس اخستے پل دے
داسې کس سره په لار بانډې روان یم
چې د حق غوښتنه کړمه وائي غل دے
د غزل د پېرمخ تګ دعوې ار څوک دي
د غزل ژوندون په چا بانډې غزل دے
د منصور غونډې په دار څوک زوړند نه شول
دېخوانه اوس د عشق قانون بدل دے

جټ یمه ساده یم کلیوال یمه
ته د ښیښ محل زه د چوپال یمه

ټولو ته یو شان ټول راته یو شان دي
ستوري یمه نمر یمه هلال یمه
اوسه پورې چل د وتو سنه راځي
زړه چې اخته کړې په جنجال یمه
اوس مې ماتې روسنله پوهه شوم
یاره باکمال یې بې کمال یمه
پاڼې مې غیرت د تاریخ ډکې کړې
زه یمه پښتون یمه ننګیال یمه
سر بېر، ګرېوان سېرې ښې اسلې ښې
ستا مینه کښې داسې په بد حال یمه

اوکړه ما منصور باندې زبېښت ګله
ستا د یاره دار باندې خوشحال یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوی کال دې مبارک شه

اوس په تلو کښې دا غورځېږي
قدم اخلي ورتاوېږي!
د جانان وېښته سپينېږي
کال په کال چې بوډا کېږي
زه به خندا ورته ووايم
نوی کال دې مبارک شه

د ګونګه ماشوم مانې
د بچي وسه د خوارانې
چې دوده يې نه سي ژړېږي
چې يې خوله نه را ټولېږي
زه به خندا ورته ووايم
نوی کال دې مبارک شه

چې پالش پالش نعرې کړي
ماله زړه زړې زړې کړي
په مخ اوښکي يې بهېږي
د چا زړه يې نه خوږېږي
زه به خندا ورته ووايم
نوی کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نرۍ نرۍ چاچې دي
دا ورې ورې پاڅې دي
د غنۍ نه چې دپېښېږي
په جامو کښې نهٔ ښېږي
زهٔ به څنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

دا چې ناست دے په بازار کښې
ټولې خبرې په لويه لار کښې
څوک د دهٔ په حال خبرېږي
چې په دهٔ به څهٔ تېرېږي
زهٔ به څنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

نوے کال چې را روان دے
دې کښې مانه يار روان دے
يار چې مانه جدا کېږي
ورپسې مې زړهٔ خوږېږي
زهٔ به څنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

د منصور زړګے پاګل دے
د چا مينه کښې گهائل دے
دم درود بېرې نهٔ چلېږي
چې په يار پسې دردېږي
زهٔ به څنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچې مې زړګي ته رانږدې جانان دے
په شانتې سپین د فالودې جانان دے

زړګیه بس که دومره مه خوږیږه
غېږ کښې د لېږې شان مودې جانان دے

چې دې د زړه درنځ طبیب نه شولو
زما په خیالې بې فائدې جانان دے

پرون یې ماته وئیل را به شمه
نن شوه معلومه بې وعدې جانان دے

منصوره داسې ساقي جانان و وئیل!
مُلا د خوارې عقیدې جانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

که مستي مې راوستلې شي بهار کښې
د زړګي وینې به اوتولم ګلزار کښې

ستمګره یاره کله به لا درومې!
تور د سترګو مې سپینیږي انتظار کښې

شهزادګۍ د شپېره غونډ په ما خبر کړئ
د یوسف پشان به حال شوم کهسار کښې

که زموږ کلي کښې داسې محل نشته
چې سپیاکې دې تیلې ستاسو ښار کښې

ما ته یو دې لیونے یمه منصور یم
فرق نهٔ کوم په دار او په دلدار کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپ به شم زړګیه اوس به څه وایم
چاچاته حالونه به د زړه وایم

بیا جوړې رقیبو لمسولے دے
یار باندې مې بد ګکي که ښه وایم

زه چې ستا غمونو لاړ کښې پرېښودم
اوس به څُله چاته پښتانه وایم

سرې وینې روانې مې د ژبې شي
چاته چې داستان د بېلتانه وایم

څوک چې پردې ژبه کښې خبرې کړي
زه منصور هغو خلقوته مړه وایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پتا یه رولیکم رنګین غونډې غزل سپر لیه
زمونږ په سیمه باندې بیا راشه یوځل سپرلیه

ستا په ورتګ باندې محفل چې سپېره شوے وُ تیر ل
راشه رو ښانه که نن بیا هغه محفل سپرلیه

که وي ساقي، که جام، جانان وي بې لتا سپرلیه
والله چې نهٔ کوي قرار پکښې ګوګل سپر لیه

په کوم محل کمو ما ښو کښې چې ستا هوَانهٔ لګي
خاورې دې شي هغه ماڼۍ هغه محل سپرلیه

پرون رباد چې راله ستا د راتلو زېرے راکړو
لایم تر روسه په انتظار باندې رحمل سپرلیه

د آزادۍ په ورځ   نېټه ۱۴-۸-۹۳   سحرمال خېل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پوهے به رقیب په چل رو ول شي
چې داخل زما جانانه په مقتل شي

تاته هله به د بیل احوال معلوم شي
چې سورے د ننه په کوګل شي

اے صابره ته به څنګه صبر اوکړې
چې په تهوقو، تهوقو کښې ئې د زړهٔ غل شي

مُلا جانه تانه هم به جنت هیر شي
که اوده چرته د ښکلي په څنګل شي

ته اجمل پوره اجمل نهٔ ئې اجمله
ته اجمل به هله شي چې سم اجمل شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ منصور په زړهٔ ملال یمه د ترکو
هم په طمع د وصال یمه د ترکو

عاشقي کښي به څوک کوم یو سوال وکړي
زهٔ سرسنګے د هر سوال یمه د ترکو

دُنیاوي کار سانه نهٔ کیږي یارانو
چي ا نښتے په جنجال یمه د ترکو

چي په مخ ئې د ویښتو خطونه راشي
دېر خنده په دغي حال یمه د ترکو

دا چي ما راجمل د ځان په څوا کښي کښېنه
محتاجے او کلیوال یمه د ترکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګي غواړي لال غونچې سره وکښې اوسېدل
نور نهٔ کېږي زمانه ابادو کښې اوسېدل

پردو امهٔ کړه زړګیه کهٔ د سختهٔ پتا راغله
حسرت مې دے دیار تورو کمڅو کښې اوسېدل
روکېږه ملاجانه نور دې نهٔ زورد وعظونه
دیار سره کوم به مېکدو کښې وسېدل
لږ ترس په ما اوکړه غنم رنګیه جانانه
ترخو به زهٔ کوم ستا په کوڅو کښې اوسېدل
مظلوم باندې چې ظلم ته غیرت وائي ملګرو
څم نور نهٔ کوم دلته پښتنو کښې اوسېدل

منصوره لیونیه ځان په یار باندې قربان کړه
کهٔ غواړې د منصور په شان زړګوټه اوسېدل

یادګیرنه: دا غزل ما د ټي وي پروډیوسر مسعود شاه صیب
طرحه: اے عشقه زړهٔ مې خوښ کړل په سرمو کښې اوسېدل په طرحه
لیکلے دو -   نېټه ۱۹۹۴ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کښېنې دا سې بل چې ځان له یار کړم
ستانه نهٔ شم صبر به لے ځان به خوار کړم

دا زما کم عقلتوب نهٔ دے نورخهٔ دي
بنګلے یار مې تل تېر با سي زهٔ اعتبار کړم
رنګ مې زېړ وي ښنې مې رېږي په بدحال یم
ستا په ورانه چې ګل مخیه چې ګفتار کړم
چې یوځل وائي زما نامه وا نځلي
لږ نے یمه بیا هم دلدار دلدار کړم
بېرون تهٔ هم زما مل وي ماسره وي
فتویٰ کړه نن دې ولې ګنهګار کړم

منصور دې باندې خوشحال یم تهٔ کړم نهٔ يې
چې نړی کښې دې د نسکلو توبه کار کړم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

څهٔ پېکه غونده کښې شپه ده
څو یار څوا کښې دے خوږه ده

ستا د زړهٔ نه به اوسهٔ ځي
زما مینه پښتنه ده ! !
ځم ورځم د یوې بلو مه
ستا فرقت کښې شوګیره ده
زما خُله کښې د یار نوم دے
روږد شېخ په خُله توبه ده
زندګي زمونږه څهٔ ده
یو غزل دے یو ټپه ده

یار دې رانهٔ کړلو ربه
د منصور دغه ګیله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے زما زړۀ زما ځيګره څۀ شوې
زما د زړۀ نه ناخبره څۀ شوې

زۀ خو ژوندے يم ستا د مينې په نوم
د پياکې مينې نه منکره څۀ شوې
په هغې لوديه ورځ به اورکښې سوزې
وه د مونځونو سوداګره څۀ شوې
صبا به څه ځائے کښې د اپټغې آودم
اخر د لفظونو جادوګره څۀ شوې
ښشته دے پيغلې نۀ منګې په ترخ کښې
زما د خوار کلې ګودره څۀ شوې

چې دې زما په زړګي لوبې کړلې
وائي منصور چې ستمګره څۀ شوې

ميا شتنی ليکوال

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ بیا څهٔ کوم د روم و شام ښکلي
خوا کښې چې مې وي د بټګرام ښکلي

چې موټره چا سره یاري نهٔ کړي
داسې اموخته شول د اسلام ښکلي

ماسره که تا یاري پالـلې وه
اوس به په دنیا نهٔ وو بدنام ښکلي

موږ خو په کنځلو کښې هم نهٔ یاد ئ
نور خو کوي هر چا ته سلام ښکلي

دا چې وعده او کړي بیا ئې ماته کړي
دا منصوره دے زما د قام ښکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما ژوند"

زمانه نور زما د محبت پښتنه مه کړې
پتنګ په شان مې سوزېدو کښې مې ژوند ونه دے

رقیبه که هر څه او کړې صبر ولے مې ترې نه شي
ددې کوڅو ملنګ یم دې کوڅو کښې مې ژوند ون دے

زما د لېونتوب به درته څه او وېم جانانه
نه مرو کښې حساب ېږم نه ژوند و کښې مې ژوند ون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ يې شم چې ورکولے هغه شے غواړي
مانه مې زړګے د چا زړګے غواړي

اوس به بنځهٔ په نره مزدوري کوُم
ګُل چې اوسپدو له کورکے غواړي
د ستا په دولت ستا په محل نهٔ ده
مينه صفا زړهٔ صفا تن دے غواړي
وينه د زړګي دې پرېنه اوشيند يې
څوک چې په ځپل کلي کښې سپرلے غواړي
څنګ به يارانه ورسره اوپالم
هر ما بنام چې خوله کښې رنګے غواړي
سل ځله مې اوباسهٔ د زړهٔ نه خو
نهٔ صبرېږي بيا هغه سړے غواړي

ژوند يې ورله تول خاورې ايرې کړلو
اوګوره منصورته بيا هغے غواړي

ستا په یاری کښې بلا زړونو لمبې واخستلې
د بلا خلقو ایمانونو لمبې واخستلې

ځان ته په کمه خُله مالیار وایې زه بویې نه شوم
چې دې ګلزار کښې سروګلونو لمبې واخستلې
ته خپل محل خپلې ماڼۍ کښې څنګ خوشحاله اوسې
زمونږ د خوارو ګریوانونو لمبې واخستلې
په تاسو هیڅ نه کړې اثر د ښبا ربې دردو خلقه
زما کابل کښې چوپیالونو لمبې واخستلې
مخ په نقاب کښې پټوه ناترسه ظلم مه کړه
ستا په لیدو نخو نظرونو لمبې واخستلې
ستا د وصال په طمعه طمعه په ما څه رونه شول
په ژوبل زړه کښې پرهرونو لمبې واخستلې
چې ته به ناستې وې قیصې د درخانۍ به کوې
کوڅې به پرتې دې تنورونو لمبې واخستلې

عجیبه کار دے چې په تا هډو اثر نه کوې
د منصور آه سره دارونو لمبې واخستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څومره ساده توب کښې دې هوښيار کړمه
ګُله ! تا د ښکلو توبه ګار کړمه

راشه چې نن دا خبره سپينه کړو
زۀ به دې ترکمې انتظار کړمه
ما ته جوړه دپاسه پاګل نشته دے
تل په غنم رنګو چې اعتبار کړمه
کمه بې رُخي ئې درته اوستايُم
کم، کم ستمونه به ئې شمار کړمه

ما ته ئې خپل ګناه په ګوته نۀ کړلو
زۀ منصور ئې بې ګناه په دار کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونے يم ما پرې کړے اعتماد دے
خبر نۀ وم چې بُلبُل نۀ دے صياد دے

بې له تانه سکه کور بغير د مُوره
ستا په سرخوږي د زړۀ چوپال آباد دے
زۀ چې ستا کوڅې ته راشم په قرار شي
وير ژړلے زړۀ مې هر ځاے کښې ناښاد دے
چې دا نۀ وي پښتو څۀ پښتانۀ څۀ کا
پښتنو کښې خو د کار شے اتحاد دے
هيڅ اثر پرې زما آه و فغان نۀ کړي
زما مخکښې زما چېل اشنا شيداد دے

وه رېباره نن پاګل منصور ته وايه
ستا د لاسه مې ژوندون تباه برباد دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخر به شي په خپلو کړو پښېماني قاتلانې
ترڅو به ارمان وژني قاتلانې، قاتلانې

نازونه قاتلان او ادا ګانې قاتلانې
ژوندے ارمان مې وژني خنداګانې قاتلانې

منت درته کوم ګورے له مانه لرې نهٔ شې
زړګے مې خوښوي ستا سو پېشانې قاتلانې

اثر پرېسته ګلابه زما آه فغان نهٔ کړې
بوځې مې قتلګاه ته بې ايمانې قاتلانې

منصوؔر د دار په سر چغې وهې او داسې وائي
ددې نه سپوا نشته سزاګانې قاتلانې

نادان زړګي مي ستا دیدار غواړي
بیا سوزېدهٔ په سُور انګار غواړي

مُلا صیب شایه دم درود روښایه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

سترګي یو ځلهٔ و زړګي بل ځلهٔ وائيُ
زړګي قرار سترګي خُمار غواړي

په غوښتو نه په رخستو به کېږي
څوک چي په خپل کور کښي اختیار غواړي

لږ ورته اوګورئ رسئ په غاړه
منصوُر د دار په سر دلدار غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دزړهٔ په کور کښې مې لټولې ګله چرته کښې وې
ما دخپل درد سندرۀ کولې ګله چرته کېنې وې

ستا په سروایه ما دکوم ازمېښت نه تېښته کړې
دنیا مې نه تهٔ مې خپلولې ګله چرته کښې وې
ټیکه بنګړي پانزیب مې وا چول وربل مې خور شو
ما ته راستولې وې همزولې ګله چرته کښې وې
قسم د مینې په پاکیزه مقدسه نامه
ما په قدم، قدم یادولې ګله چرته کښې وې
زهٔ بېونے ووم د وفا په مطلب څهٔ پوهېدم
جامې مې ستا کوځه کښې شلولې ګله چرته کښې وې

منصوره پرېښ ده دېوې خبرې راکړه ځواب
چې په ما ئې خاورې امبارولې ګله چرته کښې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې نهٔ دې درځي څواله غټې سرې دے
څوارزړګیه جوړې ستا څوښ شوے دے" دے

د جانان مخ ګلستان برېت ئې ازغي دي
د ګلاب په شان ئې يو يو اننګے دے

پښتون ياره د دې خبرې مهٔ کړه
وخت په منډه رانه زغلي ګرندے دے

څهٔ کهٔ عمر ئې او ويا کلونه تېر شهٔ
لا څو فکر د بزمي بابا زلمے دے

زما بدې شي او څوا ته مې کېږي
د منصور څو عجيبه شان لېونے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګرو بس کړئ د وفا سندرې څله وائ
د لته د مينې او ښکلا سندرې څله وائ

زه خو زړه سوری يم يارانو په قلارۍ پرېږدئ
ما ته د جام او د مېنا سندرې څله وائ

په دا سې رنځ باندې اخته يم چې طبيبان جانا د ے
د درد، پرهر او مسيحا سندرې څله وائ

رندانو نوش کړئ سر مې خوږ ما زغه مې مه خوږوئ
خمار، خمار يم د اشنا سندرې څله وائ

زما په ژوند چې منصور نوم په تاسو بنه نه لګيد
زما په مرګ باندې زما سندرې څله وائ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګے دے که تور دے او که سپین دے
ماته ځو یو د یوسف پشان حسین دے

دا زموږ د باغ غوټۍ په فریب وژني
د مالیار لباس کښې راغے نو ګل چین دے

څه بړون نو باران لاړو کنډې کړې
اے رببه بیا نن به راشي اسمان شین دے

خاورې ژوند کښې د مستۍ سندرې وایم
دا سبق راته ښودلے اباسین دے

ما پرون وئیل چې نوم به مې ترې هېر شي
لا تر اوسه ورته یاد دے یار ذهین دے

دا ښنا د خلې کنځل ته چرته رسي
که غزل د منصور ځو مره رنګین دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان په سترشو د کوره بهرنهٔ را وځي
کهٔ د رقیبو دې پغوره بهرنهٔ را وځي!

ستا اواز پېژني پېښې د ملنګۍ مهٔ کوه
روک شه رقیبه سپکه سپوره بهرنهٔ را وځي
د ښار مانځې د لوګو ډک بازار زمانه سګي
هغه د ښار د لوګو شوره بهرنهٔ را وځي
زما مثال لکه د مرې دے د یار مینه کښې
سرے په خپله د خپل کوره بهرنهٔ را وځي
دا یو ویشتمه صدۍ څهٔ کهٔ دوه ویشتمه راشي
خو پښتنه ګورے سرتوره بهرنهٔ را وځي

ساقي ویل چې دا منصور را ته پاګل ښکارېږي
په رضا څهٔ کوي په زوره بهرنهٔ را وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مې ارمانونه ستا کاته وژني
هم مې ستا قاتلې سترګې زړه وژني

خدائے خبر په روئ بانډې چا څه اوکړل
ګوره پښتنو ته پښتانه وژنې
تا چې مې یادونه زړه کښې ووژلے
کوم پښتون په کور میلمانه وژني
تاکه د زړه راز ووے په دار شولے
ما به هم د یار په طرف تله وژني
تا ته ګناه نشته دے پروا مه کړه
ما نه دا خپل زړه دا خپل مازغه وژني

څه کنه هغه خو انا الحق ووې
ما څه کړي ما منصور په څه وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سَمن"

د انور سید چراغ لوړ

خدائے دې لويه کړه بلبلې
مور او پلار ته نازولې
د طارق په مينه مستې!
د بخښو د زړهٔ غندلې!
د بابا په څنګ کښې ته هم
فرښتو نه ځنې ښکلې

کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

اے روښې اے نازنينې!
اے سمن اے ګل رنګينې
ته په خپله يې ستکه پينه
بيا جامې مهٔ اچوه سپينې
د بابې د زړهٔ قرار يې
د انور د بدن وينې

کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخښو تا ته خوشحالېږي

چراغ ستا نه چاپېرېږي
ګلان ستا په خوا کښې خاندي
سپرلے ستا حضور ته ګرېږي
اے سمن دهر چا زړه کښې

بس دا یو حسرت وسېږي

کاش که ستا پشانتې ګل هم
زما کور کښې روسېدے
ته یو ګل یوه غوټۍ یې

یو حسینه لونګۍ یې

د حسینو نه حسینه

د رنګ کلي شهزادګۍ یې

ستا خندا سره سپرلے شي

څه عجیبه ښاپېرۍ یې
کاش که ستا پشانتې ګل هم
زما کور کښې روسېدے
اے زما د زړه ملګرې

اے سمن اے جادوګرې

ستا تصویر د مینې جوړ که

اے د مینې انځورګرې

ستا منصور په تا قربان شه

اے دو ښېرې اے جادوګرې

کاش که ستا پشانتې ګل هم

زما کور کښې روسېدے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ښوابږه ښوابږه مې د قيصې خلق
څه رنګ دي لا ستا د ښارې خلق

تا چې مې ريښې ريښې کړېوان ګنډه
وو په تماشه ټول د محلې خلق
ته چې ماسره په څنګ کښې اودېږې
يم حيران په څه اخلي لمبې خلق
يو رقيب ښونه دے چې به پوے شي
څنګ به پوهوم دې د کوڅې خلق
يو ارمان ئې دوي له پوره نه کړلو
څله کړي خدايا تو ته سجدې خلق
دا راته د حورونه ښوابږه دي زيات
دا زما د کلي بې اسرې خلق

مرګ نه د منصور روستو به اوګوري
هر ځائے کښې ئے اوستائی نغمې خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت تېرېږي نه خپل کور کښې په ترخې خُلې
شي تمام جهان خوږ لے په خوږې خُلې

هر يو کس به ستا د ظلم مخ نيوے کړي
وه ظالمه ته به چا چاله تېرې خُلې
آه زړګيه تا رښتيا وې زه پاګل وم
بې دستوکه نه سمېږي دا کږې خُلې
د انصاف طمع به څنګه تربنه اوکړو
چا چې کړې زمونږ په وينو باندې سرې خُلې
زه د لادو بادو پرېوتم زړه مست دے
نه هېرېږي مې سرې شونډې او دومې خُلې

چې بناسته ګلاب مستي کړي زړه کښې وايم
کاش چې ښکل ئې کړم منصوره په دې خُلې خُلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لږ شانتې صبر اوکړه"

نن تور کارغه چې د بلئ د پاسه کان کان کول
نن چې سترګي مې خوړلې د دُرشل د پاسه
ساته څه پته وه جانانه چې به ته را درومې
ما خو نه سوچه کوو مخ کړې نه مې لاس ونیولې
زه خو لا هاغسې د بوال باندې څوپیا کې تیم
خوږه جانانه د وفا په خاطر صبر اوکړه !!
ته ورشه کښېنه د چنار لاندې شپېلۍ غږوه
زه به جامې او وینځم ځان له به کمخې اوکړمه
ته په شپېلۍ کښې غږوه مې د ښائست سندرې

زه به غویان پېيې ته بوځمه ګیا به اوکړم
ته را پسې روستو چوکه په لاس رامنډې وهه
په شنو وابنو کښې به اوده شو غوان به موږ اوتړو
ته به شپېلۍ غږوې زه به دې ستا ټم ټپو کښې
خو
لږ شانتې صبر اوکړه دا سوپیا کې به ره کېږ دم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيڅ پوهه نهٔ شوم خوار نصيب دې راله څله راکړو
خوار خودي کړم ذهن اديب دې راله څله راکړو

چې دې مئين کړم ستا مننه خو تپوس کوٌمه
پهٔ محبت کښې دا رقيب دې راله څله راکړو
بېګا د مونځ نه پس يو خان دُعا کښې داسې ووې
شاهي وطن کښې دا غريب دې راله څله راکړو
هم مې ارمان قتلوي هم مې پرهرونه چېړي
قاتل جانان، هوښيار طبيب دې راله څله راکړو
دلته شراب او ځنم کهٔ واورم د خطيب خبرې
خدايا يو ځائے شراب خطيب دې راله څله راکړو

مُلام کړې ناسته د رقيبو په تولي کښې ربه
منصور حيران يمه حبيب دې راله څله راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ستا خوښ نهٔ یم ستا د غم خوښ یمه
بغیر لتا د ټول عالم خوښ یمه

ستا په سر هر چاله بښکړه کوم
ځکه خو زهٔ دې د ټول چم خوښ یمه

مانه بغیر په چا ستم نهٔ کوې
خو زهٔ ئې هم په دې ستم خوښ یمه

قسم دې کړې مانه نهٔ جارو ځې
غوربته زهٔ دې جوړې سم خوښ یمه

چې د رقیب په سر څهٔ وبښلې نهٔ شم
منصوره ځکه د صنم خوښ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل یې کړم خو قاتلانې نهٔ شوې
سترګې په خپلو کړو پښېمانې نهٔ شوې

چې د هغهٔ نه مې ځان او نغاړلو
ښپې برغنډو پـله روانې نهٔ شوې
زړهٔ مې بوډا شهٔ نظر کار پرېښودهٔ
مړاوې د ښکلې اداګانې نهٔ شوې
ما هر قدم ستا د قدم پشان کړو
افسوس دے تهٔ زما پشانې نهٔ شوې
ژوندګۍ څهٔ کوې ځوانې ختمه شوه
ختمې دې یاره سزاګانې نهٔ شوې

منصوره هسې دې ځان رو باسدلو
د محبت لارې روښانې نهٔ شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې مې په مخ باندې راماتې شوې
ته چې د وفا لاره کښې پاتې شوې

اوس به د ملا د خوانه پاسمه
بيا د محبت سندرې زياتې شوې

ما چې پکښې خاورې په سرنوشتې وې
سن هغه کوخې زمانه پاتې شوې

نه يې ګلا کړه لو نحو مجبوره شو
اوښکې چې اشناته ننواتې شوې

کړې منصور خبرې د رقيب د چم
ځکه يې حوصلې د زړه ميراتې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ ګنهګار یم ما ګناه کړې ده
چې مې ګل رنګ سره وفا کړې ده

زهٔ د هر چا په غم شلګی وهمه
هر چا زما په غم خندا کړې ده

ما ته ېې خبرې د ځوانۍ مرګ کړې دې
ما ورته تول عمر دُعا کړې ده

اوس راله سر باندې لاسونه راښکي
چا چې زمونږ د سر سودا کړې ده

ځنګه په دار ېې خېژوي اوګنه
منصور خو هاغه ګناه بیا کړې ده

زړګی مې نۀ لګي د یاره اوس په دې کلي کښې
زړګی به څۀ ولګي نشته دے زړګی کلي کښې

چې ستا د ښار په دروازو باندې نه شومه
ما نه شو پاتې هغه شور هغه منګے کلي کښې
یار ته سلام نه پس د یاره د رسې ووایه چې
بغیر لتانه ایسار بېنې نه سپرلے کلي کښې
ستا انتظار باندې به ژوندن ستا په کوڅه کښې تېروم
زمانه نۀ دے پاتې هېڅ پۀوله پټې کلي کښې
صبا په لوے سفر روان یم مروره یاره
ووګنه دا مې اخرې ماځیګرے کلي کښې

زما یقین دے څکه نۀ د رحم منصوره یاره
د یار غمونه به مې زړ کړي لیونے کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د سرو شونډو ارمان به مې پاګل کړي
ډېره زړه چې نادان به مې پاګل کړي

ځکه نهٔ د رحم اشنا زما یقین دے
ستا د کلي ماشومان به مې پاګل کړي

زهٔ بے څنګه پوهوم نهٔ پوهېږي
دا ساده باده جانان به مې پاګل کړي

لږ په دهٔ باندې هم روښنه چې نشه شي
ساقي جانه مُلاجان به مې پاګل کړي

خهٔ پاګل زړګي پاګل کړمه منصوره
خهٔ چې مخي د جهان به مې پاګل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ شاعریم د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زهٔ په ځوانئ دل کړم د وخت ژرندې
خوزهٔ اوس هم د جامونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادیږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
چې مدام را سره ستا په ځائے یو ځائے وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون را له ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
ما رو تا چې پکښي یو وو کهٔ هغه وي
زهٔ په ویښه د خوبونو طلبګار یم

پروا مهٔ کوه رقیبه یو ځل نهٔ دے
زهٔ منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نکه ماشوم چي بنارېه کښې ورک شي
د اسې مې زړه ستا نندار ه کښې ورک شي

چې د ګل مخ ته وګوره مست
زما درد ونه په سینه کښې ورک شي
چې ستا د زلفو په ځنګل کښې ورک شم
نکه مبلمه چې توره شپه کښې ورک شي
مونږه چې روخښو ئیله خود کښې راشو
زاهد چې روخښي میخانه کښې ورک شي
بیا ورسره تاله وفانه بنا ځي
زما رقیب چې ستا کوڅه کښې ورک شي
د نوي دور دیار به څه روا ئیم
راحت کښې راشي په غوبمه کښې ورک شي

د منصور یار به څو په زړه کښې وي ستا
ځلې چې زور شي مقبره کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک نهٔ شي

ګل د دوارو سترګو تور که چې ورک نهٔ شي
یا ئې ګل غوندې سمسور که چې ورک نهٔ شي

په صحرا باندې روان ئې د یار غم دې
یا سندره که یا شور که چې ورک نهٔ شي

وه رببارهٔ دا زما دا شناکور دے
ورته دوه سترګې څلور که چې ورک نهٔ شي

زړهٔ وي خبر کهٔ هر څهٔ ورک شول پروا نشته
د یار غم په اوبو سور که چې ورک نشي

چې دې د سپینې مینې تور وانخلي
زړهٔ به مې ستا په زړهٔ کښې کور وانخلي

پیام کوه سترګو له زور مهٔ ورکوه
د زړهٔ د دنیا مې چرته زور وانخلي

ددهٔ په مړ وجود به څهٔ تبریږي
چې یې قدم په خوا د ګور وانخلي

دلته به څنګ غریب به خپله موړ شي
چا نه روټۍ چې قرض پور وانخلي

د نوي دور ښکلي به خپل دې کړي څو
ستا په سر هیچرې به تور وانخلي

بیا څو منصور نهٔ دے دروغ به وائي
ګل نه چې بیا مې خُله په زور وانخلي

په کومه خُله به ځان ته وائي منصور
چې ستا په مینه کښې پیغور وانخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار سینه خُله منه ده
زما مینه هم رښه ده

د بوسې سوال مې تر ې وکړو
یا غږ نه کړي یا کښه ده

ما به غرق ما به تباه کړي
چې عادت په چینه ده

یو ما ته ختې نه شي
بل دې یو یو سر پښه ده

ستا د زلفو د باد وړاندې
د منصور مینه بښه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ په کور کښې یار ساتم خو لیونے نهٔ ساتم
صفا ئې وو سېل چې نور په زړهٔ کښې دے نهٔ ساتم

بغیر د یاره چې په ما باندې د ځانه ګران دے
رقیب زهٔ د زړهٔ په کور کښې بل سړے نهٔ ساتم

د جانان کوتو کوتو برېتو سره او نهٔ نخلي
د دې د یرې نه په پوزه مېخکے نهٔ ساتم

تا سره مینه کوم مینه در نه غواړم ګله
د زړهٔ په دشته کښې د بغض برغلے نهٔ ساتم

ما د منصور نه چل زده کړے دے غرور نهٔ کوم
تندے مې روڼ وي چا ته وران ویجاړ تندے نهٔ ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ زمايه ننوم شرمېږې زهٔ خوستايه ننوم بې نام يم
د سپي هېر به دې کړم ګله، څنګه تاته چې ګمنام يم

زما ځان کښې د ذرهٔ سره د عادت چې شانه خوښ دے
چې د ښکلو صفت کېږي ورته ناست په احترام يم

ساقي نيست دې راته خراب دے کهٔ ابو کښې نشه نشته
څنګ چې ومه په يو څاڅکي ساقي هاغسي په جام يم

ستا د مينې پر څخ تګ دے په مزه سره روان يم
هر قدم تېکرې خورمه، غور ځېدلے ګام په ګام يم

نهٔ منصور خفه کومه نهٔ جانان نه صبر بے شم
سحر تاته په سجده يم د اشنا چم کښې ما بنام يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې مانه نهٔ هېرېږي لا تر اوسه
په زړګي مي راوربږي لا تر اوسه

ځواني ختمه پټ پسې نه ختم نهٔ شو
زما يار مانه پټېږي لا تر اوسه

پوره کال تر منځه تېر شو ځلا نهٔ شو
خوا کښې غلي مي تېرېږي لا تر اوسه

محبت کښې وصال پښتنه مهٔ کړه
ارمانو دنه مي قتلېږي لا تر اوسه

يم حېران چي منصور روغ دے که پاګل دے
بې وفا پسې ژړېږي لا تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دړد چې د چا کوګل ته ونهٔ رسي
هغه به ستا وربل ته ونهٔ رسي

چې خپلې پښې ځان پسې خپله راښکي
چرې به نېد منزل ته ونهٔ رسي
روایه ماله به خوب څنګه راشي
سر چې مې ستا څنګل ته ونهٔ رسي
هغه به څهٔ سروي کم عقله یاره
چې ستا په نوم مقتل ته ونهٔ رسي
شرط پرې کېد وشنا زما غزل چې
ستا دې څلي کنځل ته ونهٔ رسي

مر به شي ستا د محبت نکات چې
ستا لبوني اجمل ته ونهٔ رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان به خپله د ایرو غونډې ایرې کړې
وه زړګیه چې د ښکلو تذکرې کړې

په آسمان باندې وریځې راخورې شوې
که حسین په سپین جبین زلفې خورې کړې

ځکه اوس د غنم رنګو خوا کښې ګرځم
د جهان ښکلو رشتې راسره پرې کړې

چې په ښکلو پسې ګرځي ښکلې غواړي
لېونیه مابه زر، ذرې، ذرې کړې

مُلا وسیل شاه دا بل منصور په دار کې
چې جماعت کښې مې صنم، صنم نعرې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هاغه زوړ اشنا دي يم"

څنګه روس مې پېژني
ښه پر غور را وګوره

هغه زوړ اشنا دې يم
موږ چې پټ پټونې کړو

تا نه چې ورک شوي وم
ما نه چې ورک شوي وې

روس دې خيال کښې را غلمه
ستا جوړې ياد بڼ يې نه

هاغه د روڼو ما ښام!
موږ چې الله هو به وې
بره د حجرې په کټ
موږ دواړه چې ناست به وو

څنګه روس څه پوه شوې
روس درته دریاد شومه

پاسه را ترغاړه شه
وه مانه روک شوي يه

هاغه زوړ اشنا دې يم
هاغه زوړ اشنا دې يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قابل

چې د چا زړهٔ ورته زړګے نهٔ ښکاري
هغه سړے د سوز په و قابل دے

چې هر يو ښکلي پسې چې، چې کېږي
زما زړګے د سوز په و قابل دے

انا الحق

يو ويشتمه که يئ که هم انا الحق ووې
په قسم چې به يئ چت خلق په دار کړي

منصور هاغه منصور نهٔ دے پوهه
چې بے ستا غونده کښې جت خلق په دار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلیا شوم نهٔ کړم سنګ، مني روکنه
ماپه خپل ځان پټنګ، مني روکنه

بغېږ له تانه څنګه وه جانانه
د زړهٔ محفل مې رنګ مني روکنه
چې ستا کوڅه پرې ګل ورینه شوله
زما د وینې رنګ، مني اوکنه
ماپه د هلې هم باچاهي کړې ده
زما د تورې شرنګ مني وکنه
چې راګوزار شوم یارخندا کښې ووې
څنګه دسترګو جنګ مني اوکهٔ نه
چې پښتو کس مولار کښې څنګ پرېښوهٔ
زموږ پښتو او ننګ مني اوکهٔ نه

دا خو مني چې زهٔ منصور ملنګ یم
په ځان زما ټلنګ مني اوکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن په نوم

وطنه ستا د ننګو غرونو نه زار ک

ستا د صحرا ستا ځنګلونو نه زار م

ستا د وګړو سپینو زړونو زار م

ستا د زلمو د همتونو نه زار م

له تا لوګے له تا قربان وطنه

په ما دهر وطن نه ګران وطنه

زهٔ ستا په خاوره زیږیدلے یمه

زهٔ ستا په خاوره لوبیدلے یمه

ستا په نوم هرچا پیژندلے یمه

تا په قدم قدم ګټلے یمه

وطنه

مونږ یُو په تا باندې ودان

سمسور دې ستا وي ګلستان وطنه

زهٔ ستا صحرا په لندن نهٔ ورکوم

خیبر په ملک د دښمن نهٔ ورکوم

زهٔ ستا کوخه په ګلشن نهٔ ورکوُم

بیخي د بل په وطن نهٔ ورکوم

رسوم بیرغ دې ترا سمان وطنه

اوچت دې ستا وي مدام شان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هره لاره امریکه ده ماته
د جنت لار خو ستا کوڅه ده ماته
چې هره ژبه دې خوږه ده ماته
د رقیب څکه سترګه سره ده ماته

سنده او بلوچ، پنجاب افغان وطنه
ماته دې ټول رونه یو شان وطنه

که ستا تور غر دے که بولان دے
که تاتره که کوهستان دے
که ستا شند ورکه ستا بولان دے
ماته خو ټول یو پاکستان دے

لتا لوګے به کرم خپل ځان وطنه
اے د اقبال خوشحال رحمٰن وطنه

ستا په نوم هر ځائے کښې مسرور یم
تا ته معلوم یمه مهاتور یم
په تا باندې سر منصور یم
ټوله نړۍ کښې مشهور یم

زما خو دغه دے ارمان وطنه
چې دې راوینس کړمه ځوانان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله باندې خپل کور کړلو وران زما زړګي
پېدا نهٔ کړو دیار زړهٔ کښې مکان زما زړګي

ملګرو په خوبونو، په خیالونو کښې مُدام
ښکل کړې د جهان واړه خوبان زما زړګي
دیدن له دې اشنا په ویرانو ګوره ډېره دے
پرېښودے ستا د یاره ګلستان زما زړګي
زما دا پښتنه ساده باده مینه ملګرو
لاهو کړه په ښائستو د ټول جهان زما زړګي
زما اشنا نادان دے په یوه باندې پوهېږي
بېللے دے رتمے په خپل ډېران زما زړګي

زما منصور زړګي د دار رسۍ په شونډو ښکل کړې
بېلات کړے د عشق په کوم مېدان زما زړګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فطرت د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زهٔ په ځوانه ځوانۍ دل کړم د وخت ژړنې
څو زهٔ بیا هم د جامونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون ماله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرو نو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادیږي
ستا مینې د جنګونو طلبګار یم
ما او تا چې پکښې یو وُ کهٔ هغه وې
زهٔ په ویښه د خوبونو طلبګار یم
چې مدام ما سره ستا په ځائے یو ځای وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم

پروا مهٔ کوه رقیبه یو ځل نهٔ دے
زهٔ منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د وحشت په تورو شپو کښې سحر اوونهٔ لید و
یار مې د کلي په کوڅو کښې سحر اوونهٔ لید و!

د یار د هجر په ډیوه باندې مې ځان اوسېزهٔ
لکه پتنګ مې سرو لمبو کښې سحر اوونهٔ لید و.
ماته د ژوند د ښکلا څهٔ پته ده څهٔ ته وایې
ما زندان تورو تیرو کښې سحر اوونهٔ لید و
په سپین رخسار باندې یې زلفې لکه شپې خورې دي
نن مې د یار په اننګو کښې سحر اوونهٔ لید و
بېګاه مې خوب کښې د رقیب ګرېوان تار تار کړو ګله
چا په ریبنو ریبنو جامو کښې سحر اوونهٔ لید و
مونږه ته کړې د ژوندون په هر ډګر رڼا خورې
مونږه په دې سپېرو تندو کښې سحر اوونهٔ لید و

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصيّت منصور

ډېر ځې کله مړ شمه زه
نو ما په خاورو ښخ کړئ
که سوزوئ مې کله
مهرباني اوکړئ دا
زما د تن نه زما زړګے روباسئ
که بيا سوزېږمه زه
خير دے پروا نشته دے
روباسئ زړه مې څکه
زما خوږ دوسنګر و
چرته هغه اونه سوي
ځې مې په زړه کښې اوسي

دا وصيت دے زما
دا وصيت دے زما

يادګيرنه: دا پوره آزاد نظم ما د اردو ژبې ديو نظم په خيال کښې ليکلے دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

خلق وریسي تښلي په اوښ به یې سوره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سنبال کړے دے

روس به مېلمنه راوړي زهٔ ډېر خوشحالیږمه
زهٔ د خوشحالۍ نه په جامو کښې نهٔ ځائیږمه
مخکښې به جنجیان وي اوښ به روستو کجاوه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

کله مېلمنه چې زموږ کښېنوي پالنګ کښې
ناستې سهیلۍ به ورسره وي شنګ په شنګ کښې
څوک به ورله توره چاے، څوک به ورله شنه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

وائي د توپچۍ منصور ناوې خفه کېږمه
روس به د ډېر عالم راشي غلي شه ژړیږمه
تاله به کوسۍ او مینې ماله به سهره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library